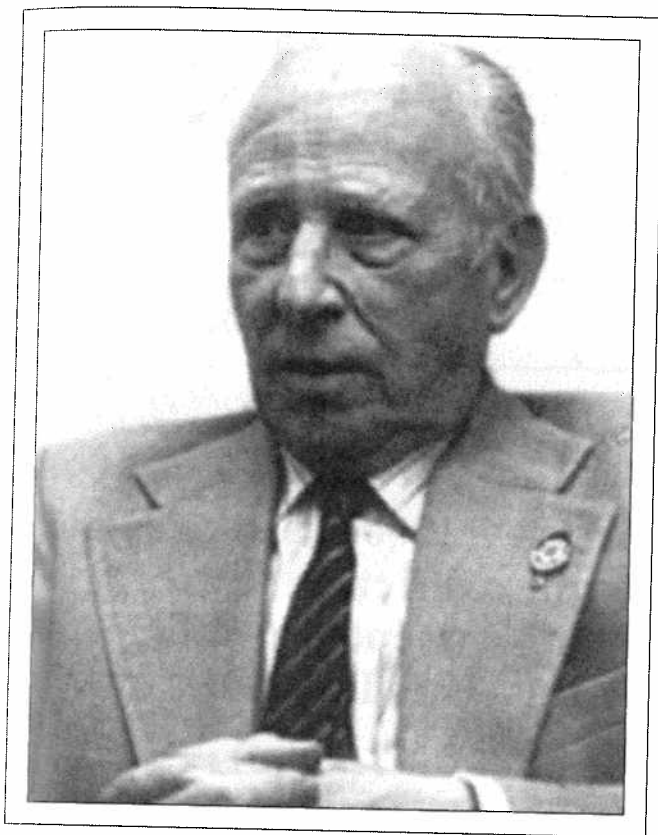




# A LA MEMÒRIA D'EDUARDO VAÑÓ PASTOR



Eduardo Vañó Pastor

## Dibuixant de "Roberto Alcázar y Pedrín"

Eduardo Vañó Pastor va nàixer a Bocairent per febrer de 1911. El seus pares foren José Vicente Vañó Calabuig i Magdalena Pastor. Va tindre tres germanes Pepito, Magda i Herminia, aquesta última casada amb Juan Puerto propietari de la "Editorial Valenciana" per a la que va treballar fins al 1975. La seua família lligada al mas del "Carrascal", en la Serra Mariola, és coneguda, a Bocairent, pel sobrenom de "carrasqueta".

El seu pare Pepe Vicent va ser el darrer marmessor de la "Deixa dels Ferre" i també es va dedicar a la pintura. De molt jove va pintar en el mas "La Gran Via", allà pel començament de segle, pintures al fresc en totes les parets del menjador; marines, llacs bucòlics, caça de rambosa i d'ós, etc., tretes de làmines, possiblement de calendari. També pintà el sostre amb dibuixos geomètrics i en altra habitació pinta el Banyeres que veu per la finestra i una alegoria sobre la música en el trespòl, encara que aquesta estança queda inacabada al anar-s'en a estudiar a València. Les pintures romanen en bon estat i algunes làmines, enmarcades, encara estan a la "Casa Alta", altre mas de la família.

Acabada la Guerra Civil, els diners que quedaven de la Deixa dels Ferres en eren pocs. Els beneficiaris de la deixa renunciaren i el que resta s'utilitza en redreçar l'església de les Monjes Agustines. Sota la direcció de Pepe Vicent Vañó Calabuig treballen els seus fills Pepito i Eduardo. Del pare queden dos pintures en l'actual altar major, un Sant Agustí que hi es a la part mes alta i un Jesus al Sant Sopar que presideix el

mateix. Altre quadre similar presidia l'altar major de la Parròquia fins que es va substituir pel Segrelles que hi ha ara. Aquest últim quadre roman actualment en lloc desconegut.

El fill, Eduardo Vañó Pastor, estudia Belles Arts i trau el títol de Professor de Dibuix. A partir de l'any 1941 comença la seua tasca com a dibuixant de "Roberto Alcázar y Pedrín" on continuaria fins a 1975. Durant aquests anys la seua presència a Bocairent es cada vegada menor fins que després de retirar-se tornarà a vindre sovintment a casa de la seua germana Herminia en la Plaça de Joan de Joanes, junt a l'arc. La darrera vegada que estigué al seu poble seria, segurament, pel soterrar del seu cosí germà Pepe Juan Vañó en Novembre de 1992.

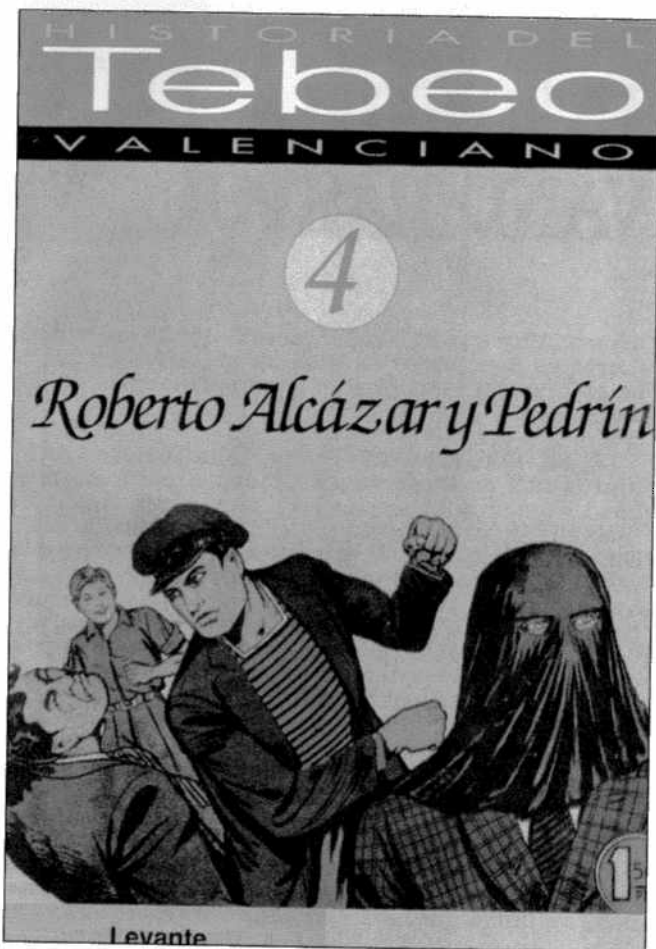
El diumenge 26 de Setembre de 1993 moria, a València, Eduardo Vañó després de set mesos tràgics durant el quals va sofrir dos infarts i les perdues continuades de coneiximent feien que fora necesaria la presència d'alguna persona amb ell durant totes les hores del dia. Abans havia estat atès per la seua germana Herminia, mes tard pel seu fill Vicente i darrerament va tindre que ser internat a una Residència.

"ROBERTO ALCAZAR Y PEDRIN" UN TEBEO D'EXIT.  
ALGUNES ANECDOTES

L'any 1941 Juan Puerto, propietari de l'Editorial Valenciana i cunyat de Eduardo Vañó fa els primers guions d'un còmic que primerament s'anomenava "Roberto Alcázar, el intrèpido aventurero español", Eduardo Vañó els dibuixa i és tan gran l'èxit que tenen que repetir les edicions d'aquell primer número i després continuar dibuixant-lo durant trenta quatre anys, es a dir fins a 1975, amb un total de 1219 quaderns. Després encara es fan reedicions fins a 1985. Aquestes xifres son úniques amb el mon del "tebeo".



"Roberto Alcázar y Pedrín" trenta quatre anys com a herois imbatuts.



Quan ja s'havien publicat un centenar d'exemplars canvia el títol ampul·lós i patriòtic que tenia la col·lecció i queda com "Roberto Alcazar y Pedrín". En principi Roberto Alcazar anava a dir-se Roberto Alcazar però eren molts els Alcazar a Bocairent i ademés parents de l'editor, per el que es va pensar en evitar punts referencials.

Luis Gasca, estudiós del còmic, al llibre "Los

héroes de papel" diu, "Roberto Alcazar -de rasgos parecidos a los de un político famoso y apellido muy patriótico y apropiado para la posguerra española-", donant per segur que els trets característics del dibuix de Roberto Alcazar havien estat presos de José Antonio Primo de Ribera, cosa que va desmentir en varies ocasions Eduardo Vañó dient que es va inspirar en el seu propi autorretrat que de jove va pintar i que encara es a casa seua.

En una entrevista que li feia el periodista i escriptor Alfons Cervera, Eduardo Vañó comentava que l'època en que neix "Roberto Alcazar", després d'una guerra comporta que els herois siguen molt bons i facen el bé i que els seus enemics siguen més dolents que el dimoni i que així ho volien també els lectors i que una aventura en la que Roberto Alcazar queda una mica espalat va portar a una quadrilla de xiquets fins a l'Editorial Valenciana per a presentar la seua protesta. Altra anècdota que recordava la va protagonitzar la "Censura" que li va fer llevar un punyal d'un indi que braç en alt anava a matar Roberto Alcazar, en una portada, per entendre que era una escena massa violenta i al borrar el gabinet va quedar l'indi braç en alt i amb el puny tancat, amb un clar símbol polític no molt d'acord amb l'època, però d'això, el censor ni s'en adonava.

Ademés de Juan Puerto i del mateix Eduardo Vañó varen fer guions per a "Roberto Alcazar y Pedrín", José Jordán Jover, represaliat polític que enviava els seus treballs des de la presó, Federico Amorós, Pedro Quesada i Vicente Tortajada. Sis guionistes i practicament un sol dibuixant encara que a Eduardo Vañó en alguns moments l'ajudaven els seus fills.

El saló del Còmic de Barcelona en l'edició de 1991 va cridar a Eduardo Vañó per tributar-li homenatge per la seua dilatada tasca com a dibuixant però la ja deteriorada salut li va impedir estar present.

En un any han mort el tres dibuixants valencians de la escola clàssica; Miguel Ambrosio "Ambrós" creador del "Capitan Trueno", Jose M<sup>a</sup> Palop, company de Vañó en l'Editorial Valenciana on dibuixava per a "Jaimito", entre altres, "Bartolo as de los vagos" i Eduardo Vañó l'etern dibuixant de "Roberto Alcazar y Pedrín".

Josep Villarrubia Juan

